

ELSŐ FEJEZET

A VÁLASZ A BARNA PAPIRTASAKBAN REJLETT. Legalábbis mindenki ezt mondta neki.

Dayne Matthews bevitte a tasakot, letette a konyhapultra, és nagy levegőt vett. Kelly holnapig nem jön vissza, az ügynökével tárgyal New Yorkban. Az egész estét rászánhatja, hogy a kérdéseivel foglalkozzon, hogy akár csak egy szempillantásra is megláthassa a békességet, ami úgy hiányzik a szívéből.

Kinyitotta a tasakot, és kivette a vastag, nehéz könyvet: *Kabbala – Hogyan válhatsz saját isteneddé?*

Dayne végigsimította a könyv fedelét. Néhányszor járt már a hollywoodi Kabbala központban, ma pedig beugrott megvenni a könyvet. A Kabbala bibliát. Kezdte érteni a dolgokat, és most, hogy már leküzdötte a múltjából fakadó büntudatot, az őt nyaggató belső hangot, amely azzal vádolta, hogy hátat fordít szülei istenének, készen állt arra, hogy mélyebbre ásson.

A pult mögött fehér inges, fehér nadrágos férfi állt. Úgy tűnt, nem ismeri fel Dayne-t, de hát hírességek tucatjai szoktak megfordulni a

központban. Ezt a fickót valószínűleg nem nyugózték le a híres színészek. Miért is nyugóznék le, amikor a megvilágosodás azt jelenti, hogy levetkőzi a világi értékrendet, és kicseréli azt a tudatosság magasabb szintjére?

Dayne letette a könyvet a pultra a pénztárnál.

– Ez az, ugye? A nagy könyv?

A férfi túlvilági mosollyal pillantott rá.

– Az élet válaszait ebben találja!

Több se kellett Dayne-nek. Eljutott arra a pontra, hogy csak kérdései voltak, válaszai pedig nem. Egy sem. Együtt élt jelenlegi filmbeli partnerével, Kelly Parkerrel, de nem szerette őt. Nem szerette, de szakítani sem akart vele. Három hét múlva kezdik az Álmodj tovább! forgatását. Ha most szakít Kellyvel, nyoma sem lesz az összhangnak köztük a filmvászonon.

Dayne kinyitotta a könyvet, és elolvasta a borító belső oldalára írt szavakat. Az oldal tetején dőlt betűkkel ez állt: *Hiányzik életéből a békesség? A hagyományos vallástól üres maradt a szíve? Forduljon a világ legősibb igazságaihoz, amelyek valóban szabaddá tehetik!*

Ez hiányzott neki is! A szabadság.

Olyan életet élt, amely csapdába ejtette, bezárta; nem volt kiút. Igaz volt ez a Kellyvel való kapcsolatára, és a vér szerinti családjával, Baxterékkal való helyzetére is. Ők semmit sem tudnak róla, mert ennek így kell maradnia. Máskülönben a lesifotósok őket is megfosztják a szabadságuktól ugyanúgy, ahogy őt.

És a haragja? Régebben nyugodt ember volt, nem sok minden tudta felzaklatni, most meg állandóan dühös. Dühös a szüeleire, amiért bentlakásos iskolába küldték, hogy ők az indonéz dzsungelt járva beszélhessenek az embereknek Jézusról. Dühös, amiért meghaltak egy repülőgép-szerencsétlenségben, amikor ő még csak tizennyolc éves volt. És dühös, amiért az élete következő tizennyolc évét család nélkül kellett leélnie, amikor egész idő alatt ott voltak a vér szerinti szülei és testvérei az indianai Bloomingtonban.

Ez meg a másik. Dühös, amiért a szülei nem magyarázták el az egész örökbefogadást neki. Nem elég egy kisgyerekeknek annyit mondani, hogy egy másik anya szülte. Mihez kezdjen ő ezzel? Ha nem futott volna össze Luke Baxterrel az ügyvédje irodájában több mint egy évvel ezelőtt, soha nem is tudta volna meg, ki volt a vér szerinti anyja.

Most azonban már tudta, de a fotósok miatt – a folyton nyakába lihegő paraziták miatt – olyan volt, mintha Baxterék nem is léteznének. Ez is dühítette. De semmi nem dühítette annyira, mint a leelkedő, aki két hónappal ezelőtt támadt rá; a hibbant rajongó, aki az ő feleségének képzelte magát. A nőt nemsokára bíróság elé állítják, és akkor újra kell látnia. Nagyon reméli, hogy az esküdtek elítélik.

Maga elé képzelte, ahogyan kiugrott a bokorból, megragadta Katy Hartot, és kést szegezett a torkának. Ezután Katy semmiképpen nem vállalta el a főszerepet, amit Dayne ajánlott fel neki. Alig várta, hogy visszatérhessen Bloomingtonba, ahol Dayne először rátalált.

Az a lány rabul ejtette a szívét, elméjét, lelkét. Felsőhajtott, és kinézett az ablakon át a háza mögött elterülő óceánra. Katy Hart. Még mindig nem tudta elfelejteni.

Egy héttel ezelőtt történt valami, ami eszébe juttatta, mennyire a lénye részévé vált a lány emléke. A bejárónője beteg volt, három napig nem tudott jönni, és Dayne megpróbált kimosni egy gép ruhát. Berakta a fehér pólót, de valahogy közéjük keveredett egy piros Ohio State feliratos rövidnadrág. Amikor kiszedte a pólókat, mind rózsaszín volt.

Próbálta helyrehozni a hibát, fogta az egyik pólót, és hideg vizet engedett rá. Dörzsölte a kezével, aztán egy ronggyal, végül már drótkefével is. Azt hitte, ha elég erősen dörzsöli, ha keményen megdolgozik érte, ha igazán komoly erőfeszítést tesz, ki tudja szedni a rózsaszínt, és ismét fehér lesz a pólója. De ez lehetetlen volt. A piros a fehér részévé vált, minden szála átítatódott vele.

Így járt ő is Katy Harttal.

Ott volt a lány, amikor felébredt, és ott várt rá, amikor lefeküdt. Volt olyan persze, hogy órákig nem jutott eszébe, de aztán hirtelen

újra felbukkant. Pedig Katy, amióta visszament Bloomingtonba, nem fogadta a hívásait, és semmilyen módon nem lépett vele kapcsolatba. Valószínűleg soha többé nem fogja újra látni. Mégis ott volt; ezen nem tudott változtatni.

Még egy pillantást vetett a Kabbala könyv hátuljára. Igazság, ami szabaddá teszi? Igen! Szabadságra mindenképpen szüksége van. Jó sok szabadságra. Hogy szabad legyen a haragjától, a büntudattól, és a Katy iránti rajongásától.

És talán Kelly Parkertől is. Vele együtt élni olyan volt, mint hazugságban élni. Minden reggel mellette ébredt, minden este papagájként mondogatta, hogy *szeretlek*. Amint végeznek a filmmel, elköszön tőle. Kellynek nem lesz semmi baja. Egy filmmel arrébb már várja a következő férfi főszereplő.

Csak az volt a gond, hogy nem akart várni, míg végeznek a filmmel. Különösen, mivel a helyszíni forgatás első két hetét azon a helyen töltik, amelyért éppen ő kardoskodott, amelyről úgy érezte, hogy a lehető legjobb képet ad egy kisvárosról. Azon az egy helyen, ahol semmiképpen nem akart barátnővel a karján megjelenni.

Az indianai Bloomingtonban.

Ashley Baxter Blake-nek beszélnie kellett a férjével.

Csak Landon érheti meg, milyen lényeges információ van a kezében. Olyan információ, amely az egész életüket megváltoztathatja. Ám ezen az őszi napon Landon és Cole, a kisiuk a Monroe-tónál voltak, kihasználták a vénasszonyok nyarát, amelyről Bloomington olyan híres volt.

Ez a hír azonban nem várhatott, amíg hazaérnek – akár szép nap van, akár nem. Persze Cole-nak nem kell megtudnia. De Landonnak? Ő megérdemelte, hogy a lehető leghamarabb tudassák vele. A kezére pillantott, próbálta felfogni, mit jelent ez mindnyájuknak. De különösen Landonnak.

Amióta az eszét tudta, Landon mindig mellette állt. Ott volt a legsötétebb napjaiban, amikor egyedül volt, és terhes Cole-lal, aztán a szeptember 11-ét követő napokban, amikor az egész világ mintha a feje tetejére állt volna, és az ő életét is halálos veszély fenyegette.

Landon végig mellette állt.

Gyorsan döntött – ahogy általában. Nem pakolt össze a konyhában, még csak a tükörbe sem nézett, sőt azt sem ellenőrizte, hogy minden ajtó be van-e zárva. Csak felkapta a kocsikulcsot a konyhasztalról, karjára akasztotta a táskáját, és kisietett az autójához.

Az információ ott volt a kezében, és ott is marad, amíg a tóhoz nem ér. Odafelé végig a könnyeivel küszködött, csak azért nem engedett szabad utat nekik, mert nem lenne helyes sírnia, amikor rátalál a férjére. Majd később, együtt sírhatnak.

Bekanyarodott a tóparti parkolóba, megállt, és könnyed léptekkel végigszaladt a vízparthoz vezető ösvényen. Rögtön meg is pillantotta őket. Landon és Cole egymás mellett ültek a régi piros hűtődobozon, amelynek műanyag zsanérjai voltak, és repedés húzódott az egyik oldalán.

Lassított, és amikor tízméternyire volt tőlük, megállt, és beitta a látványt. Landon, a magas, izmos vállú férfi könyökét a combján nyugtatta, horgászbotot tartott a kezében. Cole szőke fürtjei kikandikáltak baseball sapkája alól.

Nem mindennapi látványt nyújtottak ők ketten együtt; Ashley erről sosem feledkezett meg, sosem fáradt bele nézni, ahogy Cole kivirul Landon közelségében. Lehunyta a szemét, és egy pillanatig hagyta, hogy körülölelje a tó felől fújó szellő.

Még egy nagy sóhaj, és újból a kezében tartott információra meredt. Tényleg ott volt; az arcába kiabálta, hogy minden meg fog változni. Még Cole és Landon képe is, amely most elé tárul. Még egy lépést tett előre, a lába alatt megzörrent néhány őszi falevél.

Landon hátrafordult.

– Ashley! – ragyogott fel az arca. – Hát kijöttél!

Ashley a háta mögé dugta a kezét.

– Én, izé... – *Gondolkodj, Ashley, találd ki valamit!* – Túl szép volt az idő ahhoz, hogy otthon maradjak.

Cole is megfordult, és közben elejtette a horgászbotját.

– Anyuci! – Lekászálódott a hűtődobozról, odaszaladt hozzá, és átkarolta a derekát. – Fogtam egy halat! Nem ez volt a legnagyobb az egész tóban, de Apuci azt mondja, megtarthatjuk, és megehetjük vacsorára! – Megráncigálta Ashley karját, közelebb húzta a vízhez, és rámutatott a part szélén zsinóron lógó halakra. – Nézd! Az első az, amelyiken kis szivárványok vannak!

– Hű, Coley! – Ashley lehajolt, a kezét továbbra is eldugta mindkét fiú elől. – Ez tökéletes lesz vacsorára!

Cole kidüllesztette a mellét.

– Ezt mondta Apuci is!

Ashley odafordult Landonhoz.

– Na, és... – Már nem bírja sokáig. Nemcsak megérdemelte Landon, hogy elmondja neki, de ő sem bírt társalgást színlelni, amikor semmi másra nem tud gondolni, csak arra, hogy megossza a hírt. Megvonta a vállát, és a dombocska felé intett, ahol a parkoló mellett játszótér állt. – Tudna a két horgászom egy kis szünetet tartani, hogy Cole hintázhasson egy kicsit?

Landon biztosan kiolvasta a szeméből, mert az arcáról lehervadt a mosoly. Úgy nézett rá, mintha azt mondaná: *Mi az, Ashley? Mit akarsz mondani ezúttal?* De a szájával nem mondta ki. Inkább lassan biccentett, aztán Cole-ra nézett.

– Hagyjuk itt pár percre a felszerelést, kishaver! Rendben?

– Jó, de a halak, ugye, itt vannak ezen a részen, Apuci? Ugye, azt mondtad?

– Bizony. – Landon letámasztotta a botját. Rákacsintott Cole-ra.

– De mondok neked egy titkot – a halak mindig ugyanitt vannak!

Cole arca megnyúlt, de azért ahogy elindultak a dombra, már visszatért a mosolya. – Lehet, hogy így nagyobb halat fogunk majd, mert megtréfáljuk őket azzal, hogy elmegyünk.

– Pontosan! – Landon karját fiuk vállára tette, és lassított, hogy Cole is lépést tudjon tartani vele.

Ashley szíve egyszerre dobbant a lépteivel, dübörgését érezte az egész testében. A kezét egész idő alatt a háta mögött tartotta. Amikor már egy percig sem bírta tovább a lassú tempót, lehajolt, és rámosolygott a kislárára.

– Fussunk versenyt a dombtetőig!

Cole szökkent egyet, és nekieredt a fák között, integetve, ugrándozva, és néhány másodperccel Ashley előtt ért fel a csúcsra.

– Anyuci, egész gyorsan futsz ahhoz képest, hogy lány vagy!

Landon éppen erre a megjegyzésre érte utol őket.

– Én azt mondanám, hogy egész gyorsan fut, pont! – kuncogott.

Néhány percig még beszélgettek arról, hogy vajon a nagy halak visszajönnek-e, amíg ők nem lesznek ott, aztán Cole elszaladt, és egy másik, vele egykorú kislárával együtt hintázni kezdett.

Amint a kislá elment, Ashley felnézett Landonra. A levegő a torkába szorult, mintha nem tudna megszólalni, sem levegőt venni.

– Ash! – Landon fürkészve nézett az arcába. – Mi az? – Meglepetés és aggodalom váltakozott a homlokán gyülekező ráncokban.

– Mi van veled?

Ashley nevetett, de inkább zihálásnak hatott.

– Muszáj volt kijönnöm. – Remegett a karja, pedig a nap egyenesen rájuk tűzött. A kezében tartott tárggyal babrált, aztán hirtelen Landon orra alá tolta.

Landon hunyorogva próbálta kivenni.

– Mi ez?

– Fogd meg! – nyújtotta oda neki Ashley. – Nézd meg jól, Landon!

– Próbálok. – Landon átvette, és alaposan megnézte. Aztán lassan, mint egy fluoreszkáló villanyégő, derengeni kezdett az információ, és valahol a szíve mélyén megértette. Ashley ezt egy egyszerű jelből tudta.

Landon sírva fakadt.